

Caleidoscoop

Kerkblad van de Protestantse (wijk)gemeente i.w. te Rotterdam-Kralingen

Jaargang 8 nr 2 - oktober 2009 •

* De kindertjes Snoek in de door hun vader gebouwde loofhut *

Adresadministratie:
Leenden Butterstraat 44
3062 XN Rotterdam

TNT Post
Fbrt betaal-
ftert ?Xfé
Pays-Bas

'Is Israël in nood..?'

Dit jaar valt Israël-zondag (altijd de eerste zondag in oktober) samen met het joodse Loofhuttenfeest. In Israël wordt dat feest een week lang gevierd, ter herinnering aan de tocht van de Israëlieten door de woestijn, toen ze niet in huizen woonden. Als het enigszins kan gebeurt dat in een eigengebouwde loofhut, een soort prieeltje in de tuin of desnoods op het balkon. In die loofhut *kom je bij elkaar* (het thema van Israël-zondag 2009). Je nodigt vrienden en bureu uit en praat over die lange reis van veertig jaar, maar ook over de hoop op de najaarsregen die na de lange, gloeiend hete en droge zomer als een grote zegen ervaren wordt. Zo hebben mijn gezin en ik, toen we in Israël woonden, het feest meegevierd in 'onopgeefbare verbondenheid met het volk Israël' (zo staat het in onze kerkorde), met het joodse volk. Daarbij komt natuurlijk het wel en wee, niet alleen van het volk, maar ook van de staat Israël in gedachten. Dat is immers bijna dagelijks in het nieuws. We horen over het Israë-

lisch-Palestijns conflict, over de joodse kolonisten in het bezette gebied, over omgehakte olijfbomen, over aanslagen van beide kanten, over die lange kronkelende muur die aan de ene kant veiligheid zou moeten brengen maar aan de andere kant de verbittering nog verder doet toenemen. Waar zal het allemaal op uit lopen? We weten het niet. Eén ding is wel duidelijk: Israël is in nood!

Wat zou het mooi zijn als in die loofhut ook de Palestijn als buur en als vriend genodigd zou worden. **Iemand als Elias Chacour, Christen-Palestijn, in mijn tijd nog pastoor van een dorpje dichtbij Nazareth, tegenwoordig Grieks-Katholiek aartsbisschop van Galilea. Hij zei tegen ons Nederlanders: 'Geef uw vriendschap voor het joodse volk niet op, maar maak in uw hart ook een plekje vrij voor mij en mijn volk.'** Hij schreef een boek: *Zonen van Abraham* (Joden en Palestijnen!). Daarin toont Chacour kennis van en begrip voor de lange tocht die

zijn broeders de Joden door de geschiedenis gingen, tot en met de sjoa (holocaust). Hij bidt iedere dag voor verzoening tussen Palestijn en Joden (p. 176). Tot mijn vreugde is dat boek onlangs herdrukt en weer in de boekhandel verkrijgbaar. (De titel van een vorige druk was: *Kinderen van één Vader*)

Wij, op afstand, kunnen maar weinig doen. Het minste en tegelijk het voornaamste is, volhardend te zijn in ons gebed om gerechtigheid, verzoening en vrede voor en tussen zowel Joden als Palestijnen. Daarbij dient het woord gerechtigheid mijns inziens voorop te gaan. profeet Jesaja (1, vers 27) zei immers: 'Sion zal verlost worden door recht en wie zich bekeerd door gerechtigheid'. Daarbij bemoedigt en stimuleert de overtuiging dat God trouw is aan zijn volk Israël, en aan de wereld. De meeste van onze psalmen zijn gebeden;

Vervolg van p 1; 'Is Israël in nood...' ?

psalm 130 vers 4, in de oude berijming zoals ik die als kind vaak heb meegezongen in een kerkdienst:

Hoopt op de Heer, gij vromen,
Is Israël in nood,
Er zal verlossing komen;
Zijn goedheid is zeer groot.
Hij maakt, op hun gebeden,
Gans Israël eens vrij,
Van ongerechtigheden.

Dan stopte het orgel de fractie van een seconde, voor de laatste zin:

Zo doe Hij ook aan mij.

Dat laatste zinnetje staat niet in de onberijmde psalm maar het hoort er wel bij, want wij hier in Rotterdam-Kralingen en in West-Europa zijn natuurlijk geen haar beter dan de Joden en de Palestijnen in het Midden Oosten.

Johan M. Snoek